

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΜΙΤΕΛΟΝ

Σοφὲ σπανὲ λατινιστὴ,
Τ' ἦσαν αὐτὸ ποῦ σοῦρθε πάλι
Καὶ μέσα στὴ σαρακοστή
Μὰς ἔφερες τὸ καρναβάλι;

Αὐτὸ τὸ μὲν τὸ σουβλερὸ
Κι' αὐτὸν τὸν μύστακα τὸν θεῖον,
Ποῦ τὰ 'κρυβες τόσο καιρὸ;
Μὴ στοῦ Λεούση τὸ Κουρεῖον;

Βαρέθηκες νῆσαι σπανός;
Μὲ μὰς σοῦ ἦρθε νὰ γελάσης;
Ἦ μήπως εἶδες προφανῶς
Πῶς τὸν Σουρή μ' αὐτὸ θὰ σκάσης;

Τώρα καὶ σὺ ποῦ θὰ 'μπορῇς
Τρίχες νὰ δείχνῃς δὲ λιγάκι,
'Απ' τὸ κακὸ ταν ὁ Σουρής
Συρίζει γένεια καὶ μουστάκι!

Μαῦρος Τάτος

ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Υπῆρχεν ἐποχή, οὐχὶ πολὺ δυστυχῶς ἀπομεμακρυσμένη ἡμῶν, καθ' ἣν ἕκαστος μαθητὴς γυμνασίου ἢ ἐλληνικοῦ σχολείου ὑπέκρυπτε καὶ ἓνα ποιητὴν. Τὴν χρηστομάθειαν τοῦ Βυζαντίου καὶ τὴν γραμματικὴν τοῦ Γενναδίου εἶχον ἀντικαταστήσει εἰς τὰ σχολεῖα μας — χωρὶς ἐννοεῖται ν' ἀναγράφηται τοῦτο εἰς τὸ πρόγραμμα — τὰ «Ποιήματα τοῦ Παράσχου» καὶ «Αἱ στιγμαὶ μελαγχολίας» τοῦ ἀειμνήστου Παπαρηγοπούλου, τὰς δὲ ἐξηγήσεις καὶ τὰς μαθητικὰς ἐκθέσεις ἰδεῶν αἱ μαθητικαὶ συλλογαὶ τῶν ποιημάτων, ὅτινα παιδικὴ φαντασία παρήγαγε. Αἱ συλλογαὶ αὗται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔφερον σκυθρωπὰ ὀνόματα καὶ περιεῖχον σκηναὶς πενθίμους ἐν νεκροταφείοις, διότι τοιαῦτα τινὰ ἀνέγνωσαν πρὸ μικροῦ οἱ συγγραφεῖς των, παραδίδοντο δὲ εἰς τὴν δημοσιότητα μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ ἡ κριτικὴ θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ποίησιν.

Δὲν εἶχον ἄδικον.

Τὴν ἐπομένην ἀνεγινώσκετο πληθώρα «διαφόρων» ἀγγελλόντων, ὅτι ὁ γνωστὸς μικρὸς ποιητὴς Δεῖνα ἐξέδωκε τέλος πάντων τὴν συλλογὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ρεμ-

βασμοὶ καὶ ὄστρακα». Τὴν εἰδοποίησιν ταύτην περηκολούθει σειρά κοσμητικῶν ἐπιθέτων τοῦ νεκροῦ ποιητοῦ, οὗ τὰ ποιήματα θὰ καθέξωσιν ἡμέραν τινα ἐπίζηλον ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἡμῶν θέσιν καὶ παραινέσεις, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸ εὐόωνον αὐτοῦ στάδιον.

Ἡ παραινέσις ὅμως ἦτο μταία.

Τὰ «ὄστρακα» κατηναλίσκοντο μόνον τὴν τεσσαρακοστὴν εἰς τὰ παντοπωλεῖα καὶ οἱ «ρεμβασμοὶ» ἀπέμενον πάντοτε εἰς τὸν μὴ πληρωνώμενον τυπογράφον. Ἐνίστατο δὲ συνέβαινε καὶ ἕτερον ἀπαικταῖον· ὁ νεκρὸς ποιητής, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ μελετήσῃ τὸ μαθημὰ του, ἔμενε εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν.

Εὐτυχῶς ὁ κίνδυνος οὗτος παρήλθεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι παρήλθε καὶ ἀνεπιστρεπτί, διότι καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ ρωμαντισμοῦ, τὸν ὅποιον ἐδεχόμεθα τόσον πολὺ πνιγνὸν ἄλλοτε, ἐκόπασεν ἤδη ἐπ' ὀλίγον.

Σήμερον εἰάν τοιαῦται συλλογαὶ ἐκδοθῶσι, περιέρχονται ἀμέσως εἰς χεῖρας ἡμῶν καὶ ἀναλλυόμεναι ἀμέσως ἀποστέλλονται ὡς φιλολογικαὶ ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν ἐλλόγιμον φίλον κ. Δε-Κάστρον. Ὅταν ἀκούετε τὸν φίλον μας τοῦτον νὰ παραπονῇται, ὅτι δὲν λαμβάνει ἐπιστολάς ἡμῶν μὴ νομίσητε, ὅτι αὗται δὲν περιέρχονται εἰς χεῖράς του ἐκ ταχυδρομικῆς ἀβελητηρίας· δὲν περιέρχονται, διότι δὲν ἀποστέλλονται καὶ δὲν ἀποστέλλονται διότι δὲν ὑπάρχουν παρὰ κρούσματα τινὰ ἀσθενῆ. Ἡ ποίησις μας εὐτυχῶς ἔλαβε σοβαρότερον χαρακτήρα, αἱ δὲ ἐκδιδόμεναι συλλογαὶ ἔχουσιν ἀνάγκην καὶ αὗται σοβαρότερας κρίσεως.

Ἴσως τὸ ὄνομα τοῦ κ. Δ. Ταγκοπούλου εἶνε ἄγνωστον, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων του, ὅτινα δημοσιεύει ὑπὸ τὸ δειλὸν τίτλον «Πρῶτοι στίχοι» δὲν εἶνε οὔτε ἄγνωστα, οὔτε πολὺ δειλὰ. Εἰς τὰ παρ' ἡμῖν περιοδικὰ ὑπάρχουσιν ἐγκατεσπαρμένα τινὰ ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς τὸν «Ρεμπανγῶν» τὰ περισσότερα. Ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης ἔχομεν καὶ ἡμεῖς μερίδα τινά, διότι κατεχωρίσαμεν οὐχὶ ἅπαξ μετ' εὐχαριστήσεως στίχους τοῦ κ. Ταγκοπούλου, οὐδὲ καὶ τὸ κοινὸν μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέγνω· διὰ τοῦτο δὲν εἴμεθα σύμφωνοι εἰς τὸ προσανάκρουσμα τοῦ ποιητοῦ:

«Κ' οἱ στίχοι μου, καλὴ
φωνὴ δὲν θ' ἀγροικήσουν»

ἐνῷ κινδυνεύει νὰ μὰς πείσῃ περὶ τῆς τελευταίας ιδέας τοῦ τελευταίου στίχου:

φτωχοὶ καὶ ντροπαλοὶ
'λίγο καιρὸ θὰ ζήσουν».

Μετὰ τὸν πρόλογον ἔρχεται ἡ ἀφιέρωσις «Στὸν ἀδελφὸ μου Νίκο», ἥτις πείθει ἀμέσως, ὅτι ὁ ρίψας εἰς τὸ κοινὸν τὴν συλλογὴν τοῦ ποιητῆς δὲν ἔρριψε στίχους «φτωχοῦς». Ἀμέσως ἐν τῇ ἀρχῇ λέγει, ὅτι οἱ στίχοι τοῦ αὐτοῦ «τὸν πόνον τοῦ ἐν λένε», διότι θὰ εἶνε φαιδροὶ — καὶ πράγματι εἶνε, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀφιέρωσιν, ἥτις εἶνε κλαυθυμνρὰ καὶ δύναται ν' ἀναγνωσθῇ κάλλιστα ἐν νεκροταφείῳ.

Μετὰ τὴν ἀφιέρωσιν ἔρχονται τὰ τρία τῆς συλλογῆς